
ALEKSINAC

Đuro Radonjić

VLADIMIR JANKOVIĆ

Galerija Centra za kulturu, decembar 2007 – januar 2008.

Slike Vladimira Jankovića, docenta Fakulteta umetnosti u Nišu nastale su u poslednjih pet godina. Dugo sam pratio razvoj ovog slikara. Na samom početku, kada se prepoznaje ljubav prema slikarstvu Vladimir Janković je ispoljavao svojstva koja ga karakterišu kao marljivog, upornog, studioznog, promišljenog ali i emotivnog stvaraoca. Za vreme studija na Fakultetu likovnih umetnosti u Beogradu ogledao se u crtežu velikog formata koje karakteripe studioznost idosledan pristup temi (mrtva priroda, portret, figura, akt). Ostvario je i mnogobrojne crteže manjeg formata koji imaju formu intimne ispovesti, realizovane uglavnom tušem i perom. Takav studiozan pristup imao je i prema slikarskom zanatu koji je u ono vreme temeljito izučavan. Može se reći da u njegovim mrtvim prirodama,

aktovima i portretima živi duh Beogradske slikarske škole, obogaćen njegovim ličnim koloritom. Od tih dana početnog slikarskog zanosa do današnjih ostvarenja dele nas skoro tri decenije. Šta se u tom vremenskom intervalu stvarno dogodilo? Po mom sudu, čin povratka rodnom gradu je zapravo povratak prirodi, odnosno zavičajnom ambijentu, U takvoj atmosferi, daleko odd buke velikih centara, u miru i tišini, nastaje ciklus pejzaža u kojima se prepoznaje bogat repertoar likovnog izraza. Ovaj opus karakteriše čvrsta i uravnotežena kompozicija, harmonija bojenih odnosa velikih ploha, izvesna materijalizacija koja slikama daje toplinu i utisak uverljivosti. Prepoznatljivost motive, faktografski elementi u slikama, govore o tome da Janković teži isticanju stvarnog a ne onostranog u motivu. To je ta humana dimenzija dela. Otuda i nazivi slika: Crkva u Deligradu 2002, Iz leta u jesen 2002, Jesen kod Ribarske Banje, Most na Drini, Put za Hilandar, Zimski predeo...Ove slike zrelog umetnika nastale poslednjih godina, plod su kontinuiranog rada i upornog opstajanja u okviru jedne teme. Zanatsko umeće, likovnost, doživljaj motive iskazan u svakoj slici, rezultat su primerene doslednosti autora, koji ne juri za novinama po svaku cenu. Time obezbeđuje sigurne uslove da delo opstane u vremenu i nastavi autihtoni život.